

සිංහල කාවේද්‍යවේදන සම්ප්‍රදාය සහ සියබස්ලකර

එම්. ඒ. ජී. ජයති සමීරා

Siyabaslakara can be identified as the oldest perceptible volume which belongs to Anuradhapura era. This publication is written by the king **Shilamegasena** who ruled in the 9th century from AD 846 – 866. This volume is based on **Kavyadarshaya** which is written by Sanskrit poet **Dandeen**. In Sinhalese literature, this volume plays an important role as it is the first main volume which can be seen that creates excellent poetic traditions. The volume, **Siyabaslakara** emphasises how a poem should select its subject, qualities of a poem, qualities of a poet, poetic devices and lives, outline of a poem and the use of diction and language.

© එම්. ඒ. ජී. ජයති සමීරා

සංස්. පී. ඒ. අමීල මදුසංක, ජයමල් ද සිල්වා, දිල්ෂාන් මනෝජී රාජපක්ෂ,
චන්දන රුවන් කුමාර, එච්. ඒ. ගිනන් මධුසංඛ, නන්දුලා පෙරේරා
'ප්‍රභා' ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය, සිවු වැනි කලාපය - 2014/2015
මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය අනුරාධපුර යුගයේ අග භාගය හෙවත් නව වන සියවසටත් පූර්ව අවධිය දක්වා දිව යයි. ඕනෑම සාහිත්‍යාංගයක් උදෙසා ඊට අනන්‍ය වූ රීතීන් හඳුන්වා දෙන උපදේශ ග්‍රන්ථයෝ වෙති. සාහිත්‍ය අංගයක් විෂයෙහි නීති රීති, උපදේශන හෝ විචාර කලාවක් නිර්මාණය වීමට ප්‍රථම සාහිත්‍ය අංගය නිර්මාණය විය යුතු ය. සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ද කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථ බිහිවීමට පූර්වයෙන් සිංහල කාව්‍ය සම්ප්‍රදායක් බිහි වූ බවට සාධක පවතී. විද්‍යමාන සාධක අතරින් සෙල්ලිපි ප්‍රථම අංකයෙහි ලා සැලකිය හැකි ය. ක්‍රි: පූ: තුන් වන සියවසේ සිට ම සෙල්ලිපි කරවීමේ සිරිත මෙරට ප්‍රචලිත ව පැවති හෙයින් නව වන සියවසට පූර්වයෙන් දියුණු සිංහල සාහිත්‍යයක් පැවතියේ ය යන මතය සනාථ කිරීමෙහි ලා සෙල්ලිපි සාහිත්‍යය කිහිප ආකාරයකින් උපකාරී වේ. එමෙන් ම නව වන සියවසට පූර්වයෙන් වූ පද්‍ය සාහිත්‍යයේ ස්වභාවය කෙබඳු වී ද යන්න තීරණය කරනු වස් සීගිරි ගී විශේෂාධාරයක් සපයයි. මෙකී පද්‍ය සාහිත්‍යය උත්කර්ෂවත් ලෙස බැබළීමත් සමඟ ම ඒවායේ දොස් නිදොස් කිරීමටත්, උසස් කාව්‍ය සම්ප්‍රදායක් ජනිත කිරීම උදෙසාත් කාව්‍යයට උපදේශ සපයා ගැනීම අත්‍යවශ්‍ය බව පශ්චාත් කාලීන කවීන් සිතූ සේ ය.

ක්‍රි: ව: 846 - 866 දක්වා එනම් නව වන සියවසට අයත් කාලවිච්ඡේදයක දී ලක් රජය විවාළ ශිලාමෙසසෙන හෙවත් සලමෙවන් රජු විසින් සම්පාදිත සියබස්ලකර ග්‍රන්ථය අනුරාධපුර යුගයට අයත් දැනට විද්‍යමාන පුරාණ ම ග්‍රන්ථය වන්නා සේ ම විද්‍යමාන කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථ අතරින් ද පුරාණ ම ග්‍රන්ථය වෙයි. මෙය හුදෙක් ස්වාධීන ග්‍රන්ථයක් නොවේ. සංස්කෘත කාව්‍යාචාර්ය දණ්ඩින්ගේ කාව්‍යාදර්ශය අනුව කළ අනුවාද ග්‍රන්ථයකි. සංස්කෘත අලංකාර ලක්ෂණයෝ මෙයින් ඉගැන්වෙති. සියබස්ලකර දැනට විද්‍යමාන පැරණි ම කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථය වුව ද එය සිංහලෙන් ලියැවුණ මුල් ම කෘතිය නොවේ. සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ බිහි වූ මුල් ම කෘතිය කුමක් ද? යන්න පිළිබඳ ව තවමත් කෙරෙනුයේ අඳුරේ අතපත ගැමකි. එහෙත් නව වන සියවසට පෙර සිංහල සාහිත්‍යයක් පැවති බව හා එය දියුණු මට්ටමක පැවති බව ද විචාරක අදහස වෙයි. නව වැනි සියවසට පෙර සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයක්

පැවති බව පමණක් නොව තත් අවධියේ විසූ කවීන් ගුරු කොට ගත් කාව්‍ය උපදේශන ග්‍රන්ථ පිළිබඳව ද සියබස්ලකර ඇසුරින් ම සාධක ප්‍රතීයමාන වේ. සියබස්ලකරේ තුන්වන ගීයෙහි මෙසේ වේ.

දෙරැස් වස් කියමි - පෙරගත් සකෙවිනිදු වූ
නොදන නොදන දෙවිබස් - සියකවි ලකුණි නෙක් දෙස් (3)²

මෙයින් කියැවෙන්නේ පූර්වයෙහි ප්‍රණීත කාව්‍ය ශාස්ත්‍ර ග්‍රන්ථ සංකෂ්පයෙන් හෝ නොදන් අය ද, සංස්කෘත භාෂාව නොදන් අය ද යන උභය පිරිසට ප්‍රයෝජනය පිණිස සිංහල භාෂාවෙන් කාව්‍ය ලක්ෂණ ඒකදේශයක් ප්‍රකාශ කරමි යන්නයි. මෙහි එන ‘පෙරගත්’ යන යෙදුම අනුව කාව්‍ය ශාස්ත්‍රය අරබයා සියබස්ලකර ලිවීමට පෙර ද ග්‍රන්ථ රචනා වී ඇති බව හැඟී යයි. නමුත් එම අලංකාර ග්‍රන්ථ දැනට නාමාවශේෂ ව හෝ ශේෂ වී නොමැත.

සියබස්ලකරට පෙර ද කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථ පැවති බව ඉඟි මාත්‍රයකින් පවසා නොනැවතුණු සියබස්ලකරකාරකයන් එම උපදේශන ග්‍රන්ථ කතුවරයෙකු පිළිබඳවත්, ඔහුගේ ශාස්ත්‍රය පිළිබඳවත් තතු අනාවරණය කරන්නට යෙදී ඇත. සියබස්ලකරෙහි පහළොස් වැනි කවියේ සිට දහනව වැනි කවිය දක්වා කාව්‍ය සතරකින් ඒ බැව් සාධක සහිත ව දක්වා ඇත.

කලාගුරු සුලු පා - වැසි වූ කුළුණු නුවණ යුත්
කලණ මතෙ’ වියතුන් - ගන්හි පියුම් ලකුණු ඇ (15)³

අභයගිරි විහාරවාසී කරුණාවෙන් හා ඥානයෙන් හෙබි කලාශාණ මිත්‍ර නම් ව්‍යක්තයන්ගේ අලංකාර ග්‍රන්ථයෙහි පියුම් ගී විරිත ආදී ලක්ෂණ සහිත බව මින් ප්‍රකාශ වේ. මෙම ගීය කාව්‍යාදර්ශයේ නොවන, සේන රජුගේ ස්වාධීන බන්ධනයකි. මෙයින් සේන රජු සිය කෘතිය සම්පාදනයට පෙර කලණමින් හිමිගේ පද්‍ය උපදේශන ග්‍රන්ථය දැක ඇති බවට කරුණු හෙළි වේ.

පියුම් ගී දෙසතර’ට - දොළොස් සොළොස් පද නම්
සැහැලි ඇහැලි දූ නම් ඇත් - පිළි උපහැලි බැහැලි නම් (16)⁴

සිංහල කාව්‍යෝපදේශන සම්ප්‍රදාය සහ සියබස්ලකර

කලාත්මක මිත්‍ර හිමිගේ අලංකාර ශාස්ත්‍රයෙහි පියුම් ගීය, ද්වීපාද ගීය, චතුෂ් පාදය, අෂ්ට පාදය, ද්වාදශ පාදය, සැහැලි, ඇහැලි, උපහැලි හා බැහැලි යන කාව්‍ය බන්ධන විශේෂ වූ බව සේන රජු දක්වා ඇත.

ගැඹුරු කවි සයුරු - වැදුමේ බඳ සිතැන්නට
හේ නැව්වේ පියවහන් - විසින්ලකර මිණි රුවන් (19)⁵

අලංකාර නමැති මාණික්‍ය රත්නයෙන් විචිත්‍ර වූ ගැඹුරු කාව්‍ය සාගරයට පිවිසීමේ දී බඳනා ලද සිත ඇති වූවනට ඒ ඡන්දස් ග්‍රන්ථය ප්‍රියදායක නැවක් වන්නේ යැයි සියබස්ලකර කතුවරයා තවදුරටත් ඔහු හඳුන්වා දෙන කලණමිත් ගුරුගේ ග්‍රන්ථය පිළිබඳ ව වර්ණනා කර ඇත.

අබාසලමෙවන් රජු ස්වකීය කෘතිය සම්පාදනයේ දී වැඩි අවධානය දැක්වීමේ කෘතිය කෙරෙහි හෙළි බව ප්‍රකට වෙතත්, හුදෙක් එයට ම අනුගත නොවූ බවත් දේශීය කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථයන් ද ඇසුරු කරමින් සිය කෘතිය සම්පාදනයට මුල පිරු බවත් උක්ත සාධකවලින් ස්ථුට වේ. සියබස්ලකරත් එයට පූර්වයෙහි වූ ඡන්දස් අලංකාර ග්‍රන්ථක් බිහිවීම සිංහල කවිය ඒ වන විට ප්‍රමාණවත් දියුණුවක් ලබා තිබුණු බවට නිදසුන් සේ දැක්වීම සාවද්‍ය නොවේ. සීගිරි කවීන් වුව ද භාවිතයට ගත් කාව්‍යාලංකාර, යොදාගත් කාව්‍ය වෘත්ත හා ප්‍රකාශන විධි සලකා බලන විට එබඳු පොත පත ගැන ඔවුනට දැනීමක් තිබිණ යැයි කීම ඇතැම් සීගිරි පද්‍ය වෙනුවෙන් සාධාරණ ය. එම දියුණු කාව්‍ය ලක්ෂණ අනුව යමින් මෙකී ඡන්දස් අලංකාර ග්‍රන්ථ කළහයි තර්ක කිරීමට ද ඇතැමෙකුට අවකාශ පවතී.

දැනට අප සතු වන කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථ අතරින් සියබස්ලකර සුවිශේෂ වන්නේ විශේෂතා රැසක් හේතුවෙනි. කාව්‍යයක් යනු කුමක්ද?, කවියා සතු විය යුතු ගුණාංග කවරේද?, කාව්‍යයක් අලංකාරවලින් සරසන්නේ කෙසේද?, භාෂාව කවියකට උපයුක්ත කර ගන්නේ කෙසේද? මේ ආදී වශයෙන් කාව්‍ය නිර්මාණය උදෙසා ඉගැන්වීම් රැසක් සියබස්ලකරින් කාව්‍ය ලෝකයට හඳුන්වා දී ඇත.

සැබෑ කවියෙකු බිහිවීමට උපදෙස් නියම ලෙස සපයා ඇත්තේ සියබස්ලකරෙනි. කවියෙකුගේ හිතේ උපන් කාව්‍ය චිත්තාව ප්‍රාණවලින් යුක්ත විය යුතු ය. අලංකාරවලින් සැරසිය යුතු ය. දෝෂවලින් වියුක්ත විය යුතු ය. මෙමඟින් උසස් කාව්‍යයක් බිහි වන අතර තත් කාව්‍යය ඔස්සේ සැබෑ කවියෙකු බිහි වේ. උසස් කාව්‍යයක් නිර්මාණයෙහි ලා සියබස්ලකරින් මොනවට කාව්‍ය මාර්ගය පහදා ඇත.

සාර්ථක කාව්‍යයක් බිහිවීමට වස්තු විෂය තෝරාගැනීමේ දී සැලකිලිමත් විය යුතු බව සියබස්ලකරින් දැඩිසේ අවධාරණය කෙරේ.

පෙදෙන් බුදු සිරිතෑ - බසින් වත් සිරිත් ඇ
පද යුතු බසින් නළු ඇ - අනතුරු ලකුණු දක්වම් (20)⁶

මෙයින් පද්‍යයෙන් නම් බෝධිසත්ත්ව වර්තාදිය වර්ණනා කළ යුතු බැව් අවධාරණය කරයි. සියබස්ලකර බිහිවීමට පූර්වයෙන් රචනා වී ඇති සිගිරි ගී ඇතුළු පද්‍ය සම්ප්‍රදාය හුදෙක් ලොකික ජීවිතයට නමුරු වී ඇත. එහි ආදීනව හඳුනාගත් සේන රජු පද්‍ය නිර්මාණයේ දී බෝධිසත්ත්ව වර්තාදියෙන් වස්තු විෂය සපයාගත යුතු බැව් පසක් කොට දීමට යෙදී ඇත. සියබස්ලකර උපදේශයට විරන්තන කවීන් ඉඳුරා ම පක්ෂපාති වූ වගට සාධක රැසකි. පොළොන්නරු අවධියේ රචිත සසදාවත, මුවදෙව්දාවත, දඹදෙණි අවධියේ රචිත කවිසිළුමිණ, කෝට්ටේ යුගයේ රචිත ගුත්තිල කාව්‍යය, මහනුවර අවධියේ රචිත වෙස්සන්තර ජාතක කාව්‍යය ඇතුළු බොහෝ පද්‍ය කෘතීන් ඊට නිදර්ශන සපයයි. සියබස්ලකර කතුවරයා හඳුන්වා දුන් වස්තු විෂය ක්ෂේත්‍රය පිළිබඳ නියමය එදා මෙදා තුර පද්‍ය නිර්මාණයේ දී වසර දෙදහසකටත් වැඩි කාලයක් ලාංකේය කවීන් අනුගමනය කළ බැව් සාක්ෂාත් වේ. ‘පෙදෙන් බුදු සිරිතෑ’ කාව්‍ය සම්ප්‍රදාය රස විඳින පොදු ජනයාගේ ආධ්‍යාත්මික පක්ෂය දියුණුවීමෙන් පොදු ජනයාගේ සුවර්ත යහපැවත්ම සේන රජු අපේක්ෂා කොට ඇත.

කෝට්ටේ යුගයේ දී වැත්තෑවේ හිමියන් ගුත්තිලය රචනා කිරීම ආරම්භ කරමින් ස්වකීය නිර්මාණයෙන් බුදු ගුණ ගැයීමට සැරසෙන බැව් පවසා ඇත්තේ පහත පරිදි ය. මෙය ‘පෙදෙන් බුදු සිරිතෑ’ උපදේශයට අනුගත වූ බවට මනා නිදසුනකි.

පෙර මහ කිවි	වරණ
පැවසු තිලෝ ගුරු	බණ
මම මගෙ නැණ	පමණ
කිමැයි වරදක් වේ ද	කිකරුණ (14) ⁷

පද්‍ය භාෂාව පිළිබඳ ව උපදෙස් දෙන සියබස්ලකර, වාක් තොමෝ මොනවට ප්‍රකාශ කළාහු කැමති වස්තූන් දෙන සුරහිදෙන වැනි බවත්, භාෂාව වරදවා පරිහරණය කරනවුන් ගොතෙකුට වැඩි වෙනසක් නොමැති බවත් ප්‍රකාශ කරමින් කාවායට භාෂාව උපයුක්ත කර ගන්නේ කෙසේදැයි උපදේශ ලබා දෙන්නේ මේ අයුරිනි.

ගවගන වේ පසස් - නදා බස් කැරැ සකස්
 පියසුව හට අන්හට - ගව බව මෙ හුදු සාදා (7)⁸

කාවායකරණයේ දී භාෂාව මොනවට හැසිරවීමේ වැදගත්කම මෙයින් අවධාරණය කරයි. සිංහල භාෂාව වෙනුවෙන් අදට ද ගැලපෙන ඉහත කී අදහස් ලෝක සාහිත්‍යයට ද උචිත වන්නේ ය. කාවායාදර්ශයට අනුව ගීය ද සියබස්ලකරකරු දේශීය අන්‍යාත්‍යාව හා එක්ව අරුත වඩාත් රසවත් කොට, ප්‍රාණවත් කොට ඉදිරිපත් කර ඇත. සියබස්ලකරකරු ද පද්‍යයෙහි වචන සඳහා විශේෂ අවධානයක් යොමු කොට ස්වකීය අදහස් ඉදිරිපත් කිරීමට යෙදී ඇති බැව් ප්‍රතීයමාන වේ.

ඖචිත්‍ය පද මනාව ගලපා කිසියම් අනුභූතියක් ප්‍රකාශ කිරීම පද්‍යයෙන් සිදු කළ යුතු ය. අනවශ්‍ය එක ද වචනයක් හෝ පිවිසීම එම පද්‍යයෙහි විනාශයට හේතු වෙයි. භාෂාවේ වචන සුසංයෝගයේ ප්‍රබලත්වයෙන් ලෝක ප්‍රකට නායක චරිතවල ගුණ වර්ණනා කිරීමෙන් ඔවුන් නැසී සියදහස් කල් ගත වුව ද එම ගුණ මහිමයන් පොදු ජනයා අතර සදා අමරණීය වන්නේ එබැවිනි.

සම්භාව්‍ය කාවාය සාහිත්‍යයෙන් පැරකුම්බා නිරිඳුගේ ගුණ බොහෝ කවීහු අතිශයෝක්තියෙන් වර්ණනා කළහ. වර්තමානය දක්වා ම පැරකුම්බා නිරිඳු පොදු ජනයා අතර ප්‍රකට වීමට එම කාවාය ඉවහල් වී ඇත්තේ කාවාය භාෂාවේ ප්‍රබලත්වය හේතුවෙනි.

කාච්‍ය ආකෘතිය පිළිබඳව ද සියබස්ලකරින් විශේෂ අවධානයක් යොමු කර ඇති අතර කාච්‍ය ආකෘතීන් පහක් හඳුන්වා දී ඇත. ඉන් සංසාත, කෝෂ, මුක්තක හා කුලක යන ආකෘති පිළිබඳ ව ප්‍රථමයෙන් සංක්ෂිප්ත ව හඳුන්වා දෙන අතර මහා කාච්‍ය ආකෘතිය සෙසු කාච්‍යාකෘතීන් සතරට ම වඩා විස්තරාත්මක ව හා පරිපූර්ණ ලෙස දක්වා ඇත.

සහසියෝ මහ කවි - කීමෙ’හි ලකුණු වියත් වත්
වත් නිදෙස ආසී හෝ - නමකර හෝ පෙරට වේ (21)⁹

යනුවෙන් මහා කාච්‍ය ආකෘතියෙහි ලක්ෂණ දැක්වීම ආරම්භ කරන සියබස්ලකර කතුවරයා ‘සර්ග සහිත වූයේ මහා කාච්‍යයැ’යි කියයි. එම මහා කාච්‍ය වස්තූ නිර්දේශයකින්, ආශීර්වාදයකින් හෝ නමස්කාරයකින් ආරම්භ කළ යුතු ය. එහි අර්ථ, කාම, ධර්ම හා මෝක්ෂ යන චතුර්වග ඵල සාක්ෂාත් කර ගැනීමෙහි සමත් උදාර නායක චරිතයක් විය යුතු ය. නගර, සාගර, පර්වත, ඍතු, උදා, නිශා, සැදැ වැනුම්, උයන් කෙළි, දිය කෙළි, මධුපානෝත්සව, කුමර උපත්, යුද්ධය යනාදී වර්ණනා බාහුලයක් විය යුතු ය. මෙලෙස සර්වසම්පූර්ණ මහා කාච්‍යයක් උත්පාදනය කර ගන්නා ආකාරය දක්වමින් උපදේශ රැසක් සපයා ඇත. සියබස්ලකරින් හඳුන්වා දුන් තත් කාච්‍යාකෘතිය හෙළ කවීන් අත්හදා බැලීමට ප්‍රයත්න දැරුවා පමණක් නොව, ඒ නයින් සිංහලයේ මහා කාච්‍යයෝ ද බිහි වූහ. පොළොන්නරු යුගයේ දී රචිත සසඳාවත හා මුවදෙව්දාවතත්, කෝට්ටේ අවධියේ දී රහල් හිමි රචිත ගුන්තිල කාච්‍යයත් බණ්ඩ කාච්‍ය වුව ද මහා කාච්‍යාකෘතිය අනුව රචනා කරන ලද කෘතීහු වෙති. මහා කාච්‍යාකෘතිය අඩුවක් නොමැති ව උපයුක්ත කර ගනිමින් දඹදෙණි යුගයේ දී දෙවන පැරකුම්බා රජු කවිසිළුමිණ මහා කාච්‍යය රචනා කළේ ය. එය සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ සෙසු පද්‍ය අතර සිළුමිණක් වීමට හේතුව වන්නේ ද මහා කාච්‍යාකෘතියට නියම පරිදි අනුගත වෙමින් කවි පබැඳු බැවිනි. සිංහල පද්‍ය සාහිත්‍යයේ මහා කාච්‍යාකෘතියට අනුව පබැඳු සෙසු කාච්‍ය කෘතිය වන්නේ කෝට්ටේ අවධියේ රහල් හිමි රචනා කළ කාච්‍යශේඛරය යි. ලාංකේය සන්දේශාවලිය දෙස අවධානය යොමු කිරීමේ දී සන්දේශ රචනා කළ කවීන් ද මහා කාච්‍යාකෘතියේ යම් යම් ලක්ෂණ උපයුක්ත කරගනිමින්

සිංහල කාව්‍යෝපදේශන සම්ප්‍රදාය සහ සියබස්ලකර

කාව්‍ය බන්ධනයට යොමු වී ඇති බැව් පසක් වේ. ලාංකේය පද්‍ය සාහිත්‍ය බැබළීමට මෙය ප්‍රධාන වශයෙන් ඉවහල් වූ බව කිව යුතු ය.

සියබස්ලකරින් හඳුන්වා දෙන විශේෂ රීතින් ලෙස ප්‍රාණ හා අලංකාර හඳුනාගත හැකි ය.

- දස පමණ කිවිකමු - පණ ලකර වේ පන්තිස්
- මෙයින් රුවන් දිවිහි - දනනට යුත් කියත් පත් (32)¹⁰

කාව්‍යකරණයෙහි ප්‍රාණ දහයක් බවත්, අලංකාර තිස් පහක් බවත් මින් කියැවේ. කාව්‍යාදර්ශයේ දී දස ප්‍රාණ හඳුන්වා දුන් නමුත් සියබස්ලකරකරුවා හෙළ කාව්‍ය සම්ප්‍රදායට ඖචිත්‍ය වන ප්‍රාණ හතක් පමණක් හඳුන්වා දුන්නේ ය. ඒවා ප්‍රසාද ගුණය, මාධුර්යය ගුණය, අර්ථ ව්‍යක්ති ගුණය, උදාරතා ගුණය, ඕෂ්: ගුණය, කාන්ති ගුණය හා සමාධි ගුණය ලෙස වේ. මෙයින් සියබස්ලකරකරු පූර්වයේ පැවති හෙළ ඡන්දස්ලකර ශාස්ත්‍රය පිළිබඳ අවබෝධයකින් සිටි බව තවදුරටත් තහවුරු වේ. කාව්‍යයක අර්ථය උද්දීපනය කරනු වස් ප්‍රාණයන්ගේ උපයුක්තතාව අගනා බැව් ප්‍රාණ පිළිබඳ ඉගැන්වීමෙන් වටහාගත හැකි ය. නිදර්ශනයක් ලෙස අර්ථව්‍යක්ති ප්‍රාණය සලකා බැලිය හැකි ය. කවියක අර්ථය සාධනය කරගනු වස් බාහිරින් වචන අධ්‍යාහාර නොකර පවතින වචන මාලාවෙන් ම අර්ථය සාධනය කරගැනීම පිළිබඳ ව අර්ථව්‍යක්ති ප්‍රාණයෙන් ඉගැන්වේ.

- බඩගිනිවෙලා මා ගිය කල පුතුගෙ ගෙට
- මැනලා වී විකක් දුන්නයි මල්ලකට
- ගන්දෝ නොගන්දෝ කියලා සිතුණි මට
- මැනල ද පුතේ කිරි දුන්නේ මා නුඹට

මේ කවියෙන් ප්‍රේරණය වන මවකගේ ශෝකය වටහාගනු වස් බාහිරින් වචන අධ්‍යාහාර කර ගැනීම අවශ්‍ය නොවේ. එයින් අර්ථව්‍යක්ත ප්‍රාණය සාධනය වේ. සියබස්ලකරකරුවා කාව්‍යාලංකාර හඳුන්වා දීමට ස්වකීය ග්‍රන්ථයෙන් සැඟෙන කොටසක් වැය කර ඇත.

- ඔවුන් විසින් පෙණිනි - කවි සිරුරුත් ලකරුත්
- කැමතිය අත් දැක්වූ - වදන් පබඳෙහි සිරුරු (11)¹¹

මෙහි කාව්‍ය අලංකාර හා කාව්‍ය ශරීර යනුවෙන් උභය අංගයක් ප්‍රකාශිත ය. කාව්‍යයෙහි උද්දේශය කාව්‍ය ශරීරය වේ. ඒ උද්දේශය අලංකාරවලින් ශෝභමාන වේ. අලංකාර කාව්‍ය ශරීරයට ප්‍රසාද දායක වේ. කාව්‍ය ශරීරය අලංකාර කරණකොට ගෙන උද්දීප්ත වේ. මේ නයිත් කාව්‍යයකට අලංකාර අත්‍යවශ්‍ය ම අංගයක් බැව් තිවු කර ඇත. කාව්‍යයක අඩංගු වන අලංකාර ශබ්දාලංකාර හා අර්ථාලංකාර වශයෙන් ද්විපාර්ශ්වීය වන බව සියබස්ලකරින් ප්‍රකාශ කෙරේ. සියබස්ලකරේ දෙවන සර්ගය අර්ථාලංකාර සඳහා ද තෙවන සර්ගය සම්පූර්ණයෙන් ම ශබ්දාලංකාර සඳහා ද කැප කොට ඇත.

ස්වභාවෝක්තිය, උපමා, රූපක, දීපක, ආවාක්තිය, ආක්ෂේපය, අර්ථාන්තරන්‍යාසය, ව්‍යතිරේකය, සමාසෝක්තිය, අනිශයෝක්තිය, උත්ප්‍රේක්ෂාව යනාදී වශයෙන් අර්ථාලංකාර තිස්පහකි. මෙම අර්ථාලංකාර හෙළ කවියා නිරන්තරයෙන් උපයුක්ත කරගනිමින් කාව්‍ය සැරසීමට පෙලඹී ඇත. උත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය චිරන්තන කවියා මොනවට යෙදාගත් අවස්ථාවකට නිදර්ශනයක් රහල් හිමිගේ සැලලිහිණි සන්දේශයේ සැඳෑ වැනුමෙන් ගෙන දැක්විය හැකි ය.

වදිමින් සවස නල හැසිරෙන දිගකුට	ල
සොබමන් සුනිල් මිණි නිල් නුබකුර විපු	ල
පතසන් අවරගිර නැටියෙන් වැටෙන ක	ල
විලිකුන් සුරත් පල වැනි වේ රිවි මඩ	ල (48) ¹²

උත්ප්‍රේක්ෂාලංකාරය යනු සවේනනික හෝ අවේනනික වස්තුවක පවතින ස්වභාවය අන්‍යාකාරයකින් ප්‍රකාශ කිරීමයි. සන්ධ්‍යා අහසේ හිරු බැස යාම කවියා දැක ඇත්තේ නටුවෙන් ගිලිහෙන්නට අසන්න වූ ඉදුණු ඵලයක් ලෙසිනි. මෙහි දී අර්ථය විචිත්‍රවත් ව සංකල්ප රූප ජනනය වෙමින් සහාද මනසේ ලැගුම් ගනු නොඅනුමාන ය.

යමක බන්ධන ක්‍රම, අසම්බන්ධ, පුනරුක්ති දෝෂ, අනුප්‍රාසය යනාදිය පද්‍යයේ ශබ්දාලංකාර ලක්ෂණයෝ වෙති. සියබස්ලකරකරු හඳුන්වාදෙන ශබ්දාලංකාර අතරින් සන්දේශ්‍ය යමකය නම් දුෂ්කර බන්ධනය සඳහා නිදසුනක් පැරකුම්බා සිරිතෙන් උපුටාදැක්විය හැකිය.

තරිඳු ගුණයෙන් ගැඹරින්	කිරිඳු
කිරිඳු බලයෙන් දිරියෙන්	ගිරිඳු
ගිරිඳු නුවණින් විකුමෙන්	සිරිඳු
සිරිඳු දින පැරකුම් බුජ	නිරිඳු (42) ¹³

සන්දර්ශිත නම් මනා සේ බඳින ලද යන අදහස යි. එක් එක් පාදයෙහි අග වූ වචනය ඊළඟ පාදයෙහි මුලට ගැනීම එයින් සිදු වේ. පැරකුම් රජුගේ සෞම්‍යභාවය, ගාමිනීරියය, ශක්තිය, ධෛර්යය, ඥානය, වික්‍රමය යන උත්තම ගුණ වැනීමට මෙම දුෂ්කර බන්ධනය අපූර්වාකාරයෙන් භාවිත කොට ඇත. එමෙන් ම ගායනය පහසු වන පරිදි පද සුසංයෝගය සිදු කර ඇත. ශබ්දාර්ථ සුසංයෝගයෙන් කවියා අරමුණු කළ රසය මතු කොට ඇත. උසස් කාව්‍යයක් බිහිවීමට නම් හුදෙක් අර්ථාලංකාරය හෝ ශබ්දාලංකාරය ප්‍රමාණවත් නොවේ. උත්කෘෂ්ට කාව්‍යයක් ජනිත වීමට නම් මනා ශබ්දාර්ථ සුසංයෝගයක් අත්‍යවශ්‍ය වේ. මෙයින් තවදුරටත් කවියාගේ ප්‍රතිභාව ප්‍රකට වන අතර ඒ ඔස්සේ උසස් කවියෙකු බිහි වේ.

මේ අනුව දැනට විද්‍යමාන මුල් ම සිංහල කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථය සියබස්ලකර බව පසක් වන අතර ම ඊට පූර්වයෙන් ද යම් යම් කාව්‍යෝපදේශන ග්‍රන්ථ තිබුණු බවට ද මේ ඔස්සේ තතු හෙළි වේ. සියබස්ලකරින් පෙන්වා දුන් කාව්‍ය මාර්ගය බොහෝ හෙළ කවීන් අනුගමනය කරන්නට යෙදුණු බවත් ඒ නයින් උසස් සම්භාව්‍ය පද්‍ය සාහිත්‍යයක් සිංහල සාහිත්‍යයට ප්‍රවිශ්ට වී ඇති බවත් තහවුරු වේ.

ආන්තික සටහන්

1. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 1), සමයවර්ධන පෞද්. සමාගම, කොළඹ 10.
2. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 81), සමයවර්ධන පෞද්. සමාගම, කොළඹ 10.
3. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 91), සමයවර්ධන පෞද්. සමාගම, කොළඹ 10.
4. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 92), සමයවර්ධන පෞද්. සමාගම, කොළඹ 10.
5. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 93), සමයවර්ධන පෞද්. සමාගම, කොළඹ 10.

6. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 94), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.
7. ගුත්තිල කාව්‍යය, (දෙ. මු. 2002), (පි. 6) අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.
8. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 85), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.
9. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 95), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.
10. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 103), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.
11. සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), (පි. 88), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.
12. සැලලිහිණි සන්දේශය, සංස්. ජී. එස්. බී. සේනානායක, (තෙවන මු. 1990), (පි. 129), ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ, කොළඹ 12.
13. පැරකුම්බා සිරිත, සංස්. ශ්‍රී වාල්ස් ද සිල්වා, (දෙ. මු. 1970), (පි. 123), ඇම්. ඩී. ගුණසේන සමාගම, කොළඹ 11.

මූලාශ්‍රය නාමාවලිය

- ගුත්තිල කාව්‍යය, (දෙ. මු. 2002), අධ්‍යාපන ප්‍රකාශන දෙපාර්තමේන්තුව.
 පැරකුම්බා සිරිත, සංස්. ශ්‍රී වාල්ස් ද සිල්වා, (දෙ. මු. 1970), ඇම්. ඩී. ගුණසේන සමාගම, කොළඹ 11.
- සැලලිහිණි සන්දේශය, සංස්. ජී. එස්. බී. සේනානායක, (තෙවන මු. 1990), ප්‍රදීප ප්‍රකාශකයෝ, කොළඹ 12.
- සියබස්ලකර දීපනී, සංස්. වී. ඩී. එස්. ගුණවර්ධන, (ප්‍ර. මු. 2003), සමයවර්ධන පොද්. සමාගම, කොළඹ 10.